

30. Den mørke Vinternat bortdrog.

(Til Kamp!)

P. Heise.

Marchetempo.

mf

1. Den mørke Vinternat bort-drog! Nu Hvi-len er for - bi, og at - ter om vort
Dan - nebrog til Kam - pen samles vi. Naar So - len o - ver grønne Vang ud -
fol - der Vaarens Lyst, skal Bøssens Knald og Sværdets Klang for - kyn - de Kampens Dyst, skal
Bø - sens Knald og Sværdets Klang for - kyn - de Kampens Dyst.

2. Ej troløs Voldsmænd spotte skal
Ustraffet Danmarks Søn;
I Slagets Gny, paa blodig Val
Ham venter Frækheds Løn.
Og var end Fjenden tre mod en,
Vi hyde kækt ham Trods,
! Vor Sag er hellig, god og ren,
Og Himlen er med os. !

31. Den røde Sol gaar ned bag gyldne Væng.

(Frederiksberg.)

Joseph Glæser.

Andante.

p

1. Den røde Sol gaar ned bag gyld - ne

Væng: i Skumringen jeg stemmer Har-pens Stræng, he-synger

dig, min Barndoms friske Min - de. Den sto-re Sværni har Eg-nen alt for-

ladt; nu skinner Maa - - nen i den kla - re Nat, og

Busken gyser i de sag-te Vin - - de.

con espress.

2. O elskte Barndomsegn! hvor mangen Gang
Har jeg begejstret lovet dig en Sang,
Naar dine Syner stod for Sjælens Øje,
Naar langt fra dig, paa Floder eller Fjeld,
Jeg skued dine Sølvkildevæld
I Tanken vinke mig til Sjællands Høje.

3. Jeg sang min Sorg i Aftnens dunkle Stund,
Naar Nattens lyse Skive gul og rund,
Paa engang skued mig og mine Kjære,
Begrød mit Savn, med Haanden under Kind,
Og lod den flygtige den snare Vind
Mit Suk hen over Østersøen bære.

4. Nu er jeg her! nu atter her jeg staar,
For første Gang igjen i tretten Aar,
En Hytte jeg af Dine Grene bygger.
Min Graad, min Ild forvandler sig til Ord.
Jeg ved, at her min Sanggudinde bor
Bag Valnød-og Kastanietræets Skygger.

5. Kom, I Velsignede, kom elskte Børn!
Med Eder vil jeg staa for Rosens Tjørn
Og dvæle ved ethvert ærværdigt Minde.
End er jeg Barn og glæder mig, som I!
Den skønne Phantasie er ej forbi;
O nej, med Døden skal den først forsvinde!

6. End Ingen af Jer dette Digt forstaar;
Men naar som Olding jeg med Sølvhaar
Min sidste Trøst ved Eders Arne finder,
Skal hver af Eder læse mig en Sang,
Og jeg skal smile stoltelig, hver Gang:
En Taare lister sig ad Eders Kinder.

7. Men har alt Søvnens Broder venligt lukt
Den kjære Faders Øje, Flammen slukt,
Og hviler han med Moder hist i Haven;
Da skal I Alle læse Digtet der
En Sommerkvæld, naar hvide Maaneskjær
Med sine Alfevinger dækker Graven.

A. Oehlenschläger.